

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδῳ Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰρ Tony.— Βσεβολδδ Κρεστέβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου — Α. Schneegans: ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ. — Ἀλεξάνδρος Παπαδοπούλου: ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ, διήγημα. — Χ. Χριστιανοῦ Ἀρ. δερσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Οἱ ἐγγράφοντες πέντε προπληρωτέους Συνδρομητὰς εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμβάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ καὶ Χριστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν σελίδων ἐξαιρέτως χρυσοδέτα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50 ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἀδετα δὲ δρ. 2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προπληρώσαντας συνδρομητὰς μας, πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25 τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λεπτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Οὕτω καθήμενοι εἶχον ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τοὺς σχίλους, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἔτρεμον πλείοτερον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταρρασομένων καλάμων.

Οἱ χωρικοὶ ἴσταντο ὄρθιοι.

— Ἰππόται μου, εἶπεν ὁ εἰς τούτων, ἀφοῦ ἐφθάσαμεν, εἰμποροῦμεν νὰ φύγωμεν διὰ νὰ ἀνταμώσωμεν τοὺς κυνηγούς.

— Ἐφθάσαμεν! ὑπέλαθεν ὁ μεγαλείτερος τῶν θωρακοφόρων. Δὲν βλέπετε λοιπόν, βάνασοι, ὅτι ἐσταματήσαμεν μόνον διὰ νὰ ἱναπαυθῶμεν καὶ νὰ φάγωμεν καὶ;

Ταῦτοχρόνως ἐξήγαγεν ἐκ δερματίνου σάκκου τροφάς, ἐνῶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ ἀπέθηκε χαμαὶ μεγάλην ξηρὰν κολοκύνθην πλήρη ἐξαισίου ἰσπανικοῦ οἴνου.

— Θὰ μᾶς τιμωρήσουν σκληρὰ, διότι ἀφήκαμεν τὴν θέσιν μας, εἶπεν ὁ χωρικός.

— Μπᾶ! θὰ ἐξωφλήσετε μὲ ὀλίγους ραβδισμούς, ἀντέταξεν ὁ θωρακοφόρος, ἐνῶ ἂν θελήσετε νὰ ἀντισταθῆτε εἰς ἡμᾶς, θὰ ὑποχρεωθῶμεν, πρὸς μεγάλην θλίψιν μας, νὰ σᾶς θραύσωμεν τὴν κεφαλὴν.

Οἱ χωρικοὶ ἐφρίκισαν.

— Πῶς ὀνομάζεσθε; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος θωρακοφόρος.

— Ρεμὺ καὶ Μαρσέλ, ἐκλαμπρότατε.

— Λοιπόν! Μαρσέλ καὶ Ρεμὺ, πρέπει νὰ λάβετε δυνάμεις διὰ νὰ ἀνθέξετε εἰς τοὺς ραβδισμούς. Καθήσατε μεταξὺ τοῦ φίλου μου Γουλάρ καὶ τοῦ φίλου σας Φοσέ. Θὰ ἴδῃτε ὅτι εἰμεθα γενναῖοι καὶ ὄχι ἄγριοι ὡς οἱ Τούρκοι.

Οἱ χωρικοὶ κολακευθέντες ἐκ τῆς προτάσεως, ἔσπευσαν νὰ ὑπακούσωσιν.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Γουλάρ τρίβων τὰς χεῖρας καὶ καταβροχιζῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς τροφάς, θὰ προγευματίσωμεν τέλος πάντων!

— Καὶ τὸ ἀξίζωμεν, μὰ τὸν Θεόν! ὑπέλαθεν ὁ Φοσέ ἀπογευόμενος τὸν ἐν τῇ κολοκύνθῃ οἶνον, διότι εἶχομεν πολλὴν ἐργασίαν αὐτὴν τὴν νύκτα. Πεντήκοντα αἰρετικοὶ καὶ λουθηρισταὶ διὰ μᾶς, δὲν εἶναι μικρὸν πρᾶγμα.

— Πεντήκοντα αἰρετικοὶ εἰς τὸν τόπον μας; ἀνέκραξεν ὁ Μαρσέλ· εἶναι ἀδύνατον.

— Ἄθῳ! εἶπεν ὁ Γουλάρ, τύπτων αὐτὸν φιλίως εἰς τὸν ὄμον· τὰ ψωραλέα πρόβρατα δὲν ἦσαν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἤρχοντο ἀπὸ μακρὰν καὶ ὁ γέρον βρωῶνος τοῦ Μογγλά ἔδωκεν αὐταῖς ἄσυλον εἰς τὸ μέγαρόν του, ἂν καὶ ὑπεκρίνετο τὸν πιστὸν καθολικόν. Ἄλλὰ δὲν ἐπέσαμεν εἰς τὴν παγίδα καὶ ἐμερίσθη τὴν τύχην τῶν φιλοξενουμένων του.

— Ἐφρονέσατε τὸν βρωῶνον τοῦ Μογγλά! εἶπεν ὁ χωρικός συνενῶν τὰς χεῖρας καὶ ἀτενίζων μετὰ φρίκης τὸν θωρα-

κοφόρον, αὐτὸν τὸν ἀξίον αὐθέντην, ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν!

Ὁ Φοσέ συνωφρῶθη.

— Ἀγροῦκε, εἶπε τραχέως, μάθε πρῶτον ὅτι εἰς μόνος εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὗτος εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Ἄλλ' ὁ Γουλάρ, τὸν ὁποῖον ὁ οἶνος καθίστα εὐθυμον, διέκοψε τὸν σύντροφόν του γελῶν παταγαδῶς:

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὁ γέρον πανοῦργος ὁ βαρώνος σου, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς ξεφύγῃ. Ἡθέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου, ἐνῶ ὁ Φοσέ ἐφόνευε τὸν ἀρχιτρίκλινον του, ὅστις προσεπάθει νὰ διευκολύνη τὴν φυγὴν του· εὐτυχῶς ὅμως τὸν ἤρπασα ἀπὸ τὴν κνήμην καὶ... ἄ! τί σπασμοὶ! ἦτο νὰ γελᾷ κάνας.

Οἱ χωρικοὶ ἔμενον ἔφωνοι ἐκ τοῦ τρόμου· ὁ Μουσερόν ἔθλιβε σπασμαδικῶς τὴν χεῖρα τῆς Σεβρέτης.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους ὁ Ρεμὺ διὰ τρεμούσης φωνῆς, κάνας δὲν εἰμπόρεσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Μογγλά;

— Κάνεις, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Γουλάρ. Ὅλοι συνελήφθησαν καὶ ἐκρεμάσθησαν· οὐδεὶς ἐσώθη. Καὶ ἐν τούτοις εἰμεθα μᾶλλον τεθλιμμένοι ἢ εὐχαριστημένοι ἐκ τῆς αἱματηρᾶς ταύτης ἀγγαρείας.

— Ἄ! ἀρχίζετε νὰ μετανοῆτε...

— Ναι, μετανοοῦμεν, διότι δὲν ἀνεκρίναμεν τὸν γέροντα αὐθέντην πρὶν ἀρχίσωμεν τὴν λεηλασίαν. Δὲν εὐρομεν εἰμὴ ἐσκωριασμένας πανοπλίας καὶ παλαιὰς καπινασμένας εἰλόνας· τὰ θησαυροφυλάκια τοῦ βρωῶνου ἦσαν κενά. Ἄν ὑπάρχη θησαυρὸς θὰ τὸν ἐκρυψεν ὁ κατηραμένος ἐξωμότης, καὶ ὅμως κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τὸ μέγαρόν του εἶναι στάκτη.

Ὁ χωρικός Ρεμὺ ἐκίνησε μετὰ δυσπιστίας τὴν κεφαλὴν, εἶτα δὲ δεικνύων τὸ φορεῖον διὰ τοῦ δακτύλου ἠρώτησε:

— Χωρὶς νὰ εἶμαι πολὺ περίεργος, ἱππόται μου, τί ἔχετε εἰς αὐτὸ τὸ φέρετρον;

— Εἰς αὐτὸ τὸ φέρετρον! ἐπανάλαθεν ὁ Γουλάρ ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν

σύντροφόν του, εἶναι... εἰς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς μας, ὁ ὁποῖος ἐφρονεῦθη εἰς τὴν ἐκπόρθησιν τοῦ μεγάρου τοῦ Μογγλὰ καὶ τὸν ὁποῖον μεταφέρομεν εἰς τοῦ φίλου του κυρίου Μουσερὺν.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Μαρσέλ, δὲν εἶναι βαρὺς ὁ ἀρχηγός σας; δὲν ζυγίζει περισσώτερον ἀπὸ ἓν παιδίον.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον! ὑπέλαβεν ὁ Γουλάρ, ἄλλως θὰ ὑπωπτεύεσθε βεβαίως ὅτι ἐκλέψαμεν καὶ ἔχομεν κρύψει εἰς αὐτὸ τὸ φορετὸν τὰς οἰκονομίας τοῦ φίλου τῶν αἰρετικῶν.

— Ὡ! τὰ πολύτιμα καὶ τὰ πετράδια ἀξίζουσι περισσώτερον ἀπὸ τὰ χρυσα νομίσματα καὶ εἶναι ἐλαφρότερα, ἐψιθύρουν ὁ Ρεμὺ εἰς τὸ οὖς τοῦ ἄλλου χωρικοῦ.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν δὲν τὸν ἤκουσαν οἱ δύο θωρακοφόροι, οἵτινες ἐπίστευσαν ὅτι διέλυσαν πᾶσαν ὑπόνοιαν. Ἀντήλλαξαν λίαν ἐμφαντικὸν νεῦμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Ἄς φάγωμεν καὶ ἄς πῖωμεν ταχέως, εἶπεν εἶτα ὁ Φοσέ, διότι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν.

— Εἶναι εὐτυχεῖς! ἐψιθύρουν ὁ νάνος; θὰ πῖωσι καὶ θὰ φάγωσιν αὐτοὶ οἱ κλέπται, οἱ φονεῖς, οἱ δολοφόνου τῶν γερόντων καὶ τῶν παιδιῶν, ἐνῶ ἡμεῖς...

Ἡ Σεβρέτη ἐστέναξε βαθέως.

Ὁ Γουλάρ προσέφερον εἰς τὸν σύντροφον αὐτοῦ μέγα τεμάχιον κρέατος.

— Τί ἄρωμα! εἶπεν ὁ Φοσέ ὁσφραίνόμενος αὐτό.

— Καὶ τί ὄραϊον εἰς τὴν γεῦσιν! προσέθηκεν ὁ ἕτερος μασσῶν.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἐμιμήθησαν ταχέως αὐτοὺς καὶ σιγῇ εὐλογος ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων.

— Ἄς κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ στόματα καὶ τὰ ὦτά μας, ἀδελφέ μου, ἐψιθύρουν ἡ Σεβρέτη, ἢ μᾶλλον προσπάθησε διὰ μέσου τῶν σχίνων νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα καὶ ν' ἀρπάξῃ ψυχὰ τινά.

Ὁ Μουσερὺν ἀπέκρουσεν ἐν ἀρχῇ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην συμβουλήν τόσφ μᾶλλον, ὅσφ ἦτο ἀνεκτέλεστος, καθόσον οἱ θωρακοφόροι ἐκράτουν μεταξὺ τῶν χειρῶν τὰς τροφὰς αὐτῶν.

— Λοιπὸν! ἐξηκολούθησεν ἡ νάνος διὰ θωπευτικῆς φωνῆς, ἂν ἀντὶ φαγητοῦ ἠδύνασο νὰ φθάσῃ τὴν κολοκύνθην;

Ὁ Μουσερὺν ἐφρικίασεν.

— Μοὶ φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ἡ Σεβρέτη, ὅτι μία σταγὼν ἀπὸ αὐτὸν τὸν οἶνον ἀρκεῖ νὰ μὲ ζωογονήσῃ.

Ὁ νάνος ἔξεσε τὸ οὖς καὶ ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπὶ στιγμῇ.

Ἡ δύνατο νὰ φθάσῃ διὰ τῆς χειρὸς τὴν κολοκύνθην; οἱ θωρακοφόροι ἔτρωγον ἀμέριμνοι, οἱ δὲ χωρικοὶ παρετήρουν ἐνστίκτως τὴν Λυκοφωλιάν. Ἡ περίστασις λοιπὸν ἦν λίαν εὐνοϊκή.

Ἐθούμενος ἀφ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς Σεβρέτης, ἐλκνόμενος ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ ἀκαταμαχῆτου γοῆτρου, ὁ Μουσερὺν δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ εἰς τὸν πειρασμόν.

Ἄλλ' ἡ μικρὰ αὐτοῦ χεῖρ ἔτρεμεν οὕτως ἰσχυρῶς, ὥστε ἀνέτρεψε τὴν κολοκύν-

θη καὶ ἐχύθη ὅλος ὁ ἰσπανικὸς οἶνος.

Οἱ δύο θωρακοφόροι ἐκπλαγέντες ἀνεκράγασαν. Ἀνηγέρθησαν αἴφνης καὶ ἀρπάζαντες τὰ ξίφη τῶν ἠτένισαν περὶ ἑαυτοὺς ἵνα ἴδωσι πόθεν ἤρχετο καὶ πῶς ἐξηφανίσθη ἡ χεῖρ ἐκείνη, ἥτις δὲν ὄμοιαζε πρὸς χεῖρα ἀνθρώπου.

Οἱ νάνοι ἠνώνησαν ὅτι ἀπωλέστησαν. Ἡ Σεβρέτη κατέστη πελιδνή, οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο καὶ ἠτοιμάζετο νὰ διαρραγῆ εἰς λυγμούς, ὅτε ὁ Μουσερὺν τῇ εἶπε ταχέως:

— Μὴ φωνάζῃς, οὔτε μίαν λέξιν νὰ προφέρῃς, μικρὰ μου ἀδελφὴ! ἂν θέλῃς νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶμεν!

— Ἄλλὰ θὰ μὰς εὐρωσιν! ἐψιθύρουν ἐκείνη.

— Ὅχι, διότι θὰ ὑπάγω ἐγὼ πρὸς αὐτούς.

— Σὺ, ἀδελφέ μου! Ἄλλὰ θὰ τὲ φοβεύουν!

— Ἀδιάφορον, ἀρκεῖ νὰ σώσω σέ.

Καὶ ὀρμήσας ἔξω τῶν σχίνων ἐνεφανίσθη πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων θωρακοφόρων καὶ χωρικῶν, οἵτινες πάντες ὀπισθοδρόμησαν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ παραμεμορφωμένου ἐκείνου ὄντος.

— Ποῖος εἶσαι σατανᾶ; ἠρώτησε τέλος ὁ Γουλάρ.

— Ὁδηγήσατέ με εἰς τὸν ἀρχηγόν σας καὶ θὰ ἀπαντήσω εἰς αὐτόν, εἶπεν ὑπερφάνως ὁ νάνος.

— Ὁ ἀρχηγός μου μοὶ ἔδωκε πλήρη ἐξουσίαν νὰ ἐξολοθρεύω τοὺς κλέπτας, τοὺς κατασκόπους καὶ τοὺς αἰρετικούς, εἶπεν ὁ θωρακοφόρος. Λοιπὸν, ἠθέλησες νὰ κλέψῃς τὸν ἰσπανικὸν οἶνον μου, μὰς κατεσκόπευες ὀπισθεν τῶν καλῶν, ἢ δὲ μορφῇ σου εἶναι μορφῇ μάγου μᾶλλον ἢ πιστοῦ καθολικοῦ. Διὰ τοὺς τρεῖς τούτους λόγους καὶ πολλοὺς ἄλλους, τοὺς ὁποῖους εἶναι περιττὸν ν' ἀπαριθμήσω, σέ καταδικάζω εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ κάμῃς περιέργους μορφασμούς καὶ θέλω νὰ γελάσω.

— Ἄλλ' οὔτε κλέπτῃς, οὔτε κατασκοπος εἶμαι! ἀνέκραξεν ὁ νάνος.

— Δύνασαι νὰ πληρώσῃς λύτρα διὰ νὰ σώσῃς τὸ ἄθλιον σαρκίον σου; Ἐὰν σέ πιστεύσω τότε ἄνευ ἀποδείξεων, ὑπέλαβεν ὁ φλεγματικὸς Γουλάρ.

— Ἄλλ' εἶμαι πιστὸς καθολικός, ἐκλαμπρότατοι αὐθένται μου.

— Ἄν θέλῃς νὰ σώσῃς τὴν ψυχὴν σου, τόσφ τὸ καλλίτερον! δεήθητι, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Φοσέ.

Ὁ Μουσερὺν δὲν ἀπήντησεν ἠνώνησεν δ' ἐκ τῶν βλεμμάτων, ἅτινα οἱ θωρακοφόροι ἔτριπτον περὶ ἑαυτοὺς καὶ ἐπὶ τοῦ μυστηριώδους φερέτρου, ὅτι ἐφοβοῦντο μὴ προδοθῶσιν. Οὐδεὶς ὄρκος ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς ἐμπιστοσύνην πρὸς ἕνα ἄγνωστον, πτωχὸν καὶ πλάνητα. Οὐδ' ἦν ἐλπίς νὰ συγκινήθῃ ἡ καρδιά ἐκείνων, δι' οὓς πᾶσα αἱματηρὰ πρᾶξις ἦν διασκέδασις. Ὁ νάνος ἐγονυπέτησε καὶ ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ στενάζων βαθέως.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἀπεμακρύνθησαν βήματά τινα οὐδ' ἐτόλμων ν' ἀτενίσωσι

τὸν ταλαίπωρον νάνον, ὃν ὑπέθετον ὡς ὑποπτον καὶ ἐπικίνδυνον ὃν τῆς Λυκοφωλιᾶς. Ἐνέπνεεν αὐτοῖς φόβον καὶ οὐχὶ οἶκτον. Οὕτως ἐγκαταλειμμένος ὁ Μουσερὺν καὶ ἐστερημένος τῆς εὐσπλαγχνίας, ἣν διεγείρει εἰς τὸν ἀνθρωπὸν ἡ δυστυχία ἢ ὁ θάνατος τοῦ ὁμοίου του, ἀνεμνήσθη τῆς ἐρημίας καὶ τῆς δυστυχίας τῆς ἀτυχοῦς ἀδελφῆς του καὶ ἐν δάκρυ θερμὸν ἔρρευσε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Οἱ θωρακοφόροι ἀπέθηκον ἐπὶ τῆς χλόης τὰ ξίφη τῶν καὶ ἔλυον τὸ μακρὸν ἐκ μεταξῆς σχοινίον, δι' οὗ ἔφερον τὴν κολοκύνθην. Ἀφοῦ ἠτοιμάσαν τὸν βρόχον, ἔπληξαν ἐπὶ τοῦ ὄμου τὸν νάνον, ὅστις ἐφαίνετο ἐνθέρμως δεόμενος.

— Τί περιμένεις, φίλε; εἶπεν ὁ Φοσέ.

— Ἦθελα νὰ σὰς εἶχα εἰς τὴν θέσιν μου, ἐξοχώτατε δῆμιε, ὑπέλαβε μειδιῶν ὁ νάνος; δὲν θὰ ἐσπεύδατε τόσον πολὺ.

— Τὸ ἐξάμβλωμα εἶναι γενναῖον καὶ θὰ ἔκαμνε ἕνα καλὸν στρατιώτην, ἂν ἦτο κάλλιον κατεσκευασμένος, παρετήρησεν ὁ Γουλάρ. Λοιπὸν θὰ τὸν βοηθήσω νὰ ὑπάγῃ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν παραδείσον.

Ἐρριψεν εἶτα τὸν βρόχον εἰς τὸν λαίμῳ τοῦ ἀτυχοῦς νάνου καὶ ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὰς ἰτέας παρὰ τὴν ἀντίστασιν καὶ τὰς σπαρακτικὰς αὐτοῦ κραυγὰς, πρὸς ἃς συνεχέοντο ἀορίστως αἱ τῆς ἀδελφῆς του. Δὲν ἐθλίβετο ὅτι ἀποθνήσκῃ; ἐλυπεῖτο τὴν Σεβρέτην καὶ τὸν καλὸν αὐτοῦ αὐθέντην τὸν στρατάρχην. Ἠλπίζεν ἐνδομύχως ὅτι θὰ ἐσώζετο ὡς ἐκ θαύματος καὶ θὰ ἀφίερου τὴν ζωὴν του δι' ἐκείνους, οὓς ἠγάπα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πυροβολισμὸς ἠκούσθη εἰς τὴν πεδιάδα εἰς τριακοσίων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα οἱ θωρακοφόροι ἠτοιμάζοντο ν' ἀπαγχονίσωσι τὸν Μουσερὺν. Ἀμφότεροι ἔστρεψαν μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδον νέον εὐγενῆ κυνηγόν, ὅστις, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δύο θηρευτικῶν κυνῶν, κατεδίωκε λύκαιναν.

Βλήθην διὰ σφαίρας εἰς τὸν ὦμον τὸ θηρίον ἐκυλίσθη κατὰ γῆς, οἱ δὲ δύο κύνες ὤρμησαν ἐπ' αὐτοῦ, ὅτε αἱ ὀξεῖαι κραυγαὶ τοῦ νάνου εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ κυνηγοῦ.

Ἀφίνων τοὺς γενναίους αὐτοῦ κύνας νὰ συμπληρώσωσι τὸ ἔργον, ἐκέντησε τὸν ἵππον του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ νάνου, ὅστις ἔτεινεν αὐτῷ ἰκετευτικὰς χεῖρας. Ὁ Μουσερὺν, χωρὶς ν' ἀντιληφθῆ τῆς ἀορίστου ἐκείνης ἐλπίδος, ἠσθάνετο τὴν παράδοξον ἐντύπωσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις πνίγεται, ἀλλ' ὅστις, φθάνων εἰς τὸν πυθμένα, ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ἡ καρδιά του διεστέλλετο καὶ ὁ τράχηλος αὐτοῦ συνεσφίγγετο. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἐξογκωθέντες ἐκ τῆς ἀγωνίας, προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ κυνηγοῦ, ὅστις τῷ ἐφαίνετο ὠραιότερος ἀγγέλου, κατελθόντος αἴφνης ἵνα σώσῃ αὐτόν.

Οἱ θωρακοφόροι ἠτένισαν καταφρονητικῶς τὸν εὐγενῆ νέον καὶ βεβαίως δὲν ἔκρινον αὐτὸν ἐπιφοβὸν διότι ἐξηκολούθουν

μετάθραυμαστῆς ἀπαθείας τὸ ἔργον αὐτῶν.

Ὁ κυνηγός, ὄντως, δὲν διεκρίνετο οὐδ' ἐκ τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ ἀναστήματος, οὐδ' ἐκ τοῦ ἡρακλείου παραστήματος. Ἦτο νεανίας εἰκοσαετής, εὐκαμπτος καὶ ζωηρός, μετρίου ἀναστήματος, ισχνὸς μᾶλλον καὶ ὠχρός, ἀλλὰ λίαν εὐγενὲς τοὺς τρόπους. Ἡ καστανόχρους αὐτοῦ κόμη, ἣν εἶχε μακρὰν παρὰ τὴν συνήθειαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, τὸ μᾶλλον ὑψηλὸν ἢ πλατὺ μέτωπον, αἱ μελαναὶ ὄφρυες ἐνούμεναι σχεδὸν ἀνωθεν ρινὸς εὐθείας ὡς ἡ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος καὶ οἱ λευκοὶ αὐτοῦ ὀδόντες ἔδιδον τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ ἔκφρασιν γενναίας τόλμης καὶ ὑπερηφανείας. Οὐχ ἦττον, ὅταν αἱ γωνίαι τῶν ὀλίγων εὐτραφῶν χειλέων του ἀνεστρέφοντο ἐλαφρῶς ὑπὸ τὸν λεπτὸν καὶ μεταξοειδῆ μύστακα αὐτοῦ, ἡ φυσιογνωμία του ἐλάμβανεν αἴφνης ἔκφρασιν βαθείας καὶ διαβολικῆς εἰρωνείας, ἐξ ἧς ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ αὐτὸν ἰκανὸν διὰ τὰς μᾶλλον ἀπέλιπιδας ἐπαναστάσεις κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης διαφθορᾶς. Ἄλλ' αἱ σπάνια αὐταὶ ἐκλάμψεις ἐμετρίαζοντο ὑπὸ τῶν ἐπιμήκων κυανῶν καὶ γλυκυτάτων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ὧν τὸ βλέμμα ἦν ἡρεμον καὶ ἔλκυστικὸν ἐν ἡρεμίᾳ, ἐπινοηροβόλει ὅμως ὅτε καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις κατεῖχε τὸν νεαρὸν εὐγενῆ. Ἦτο ἐν ἐνὶ λόγῳ φύσις ἀσθενής, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ ζωηρά, ρωμαλέα καὶ νευρικὴ ἐν τῇ πραγματικότητι.

— Νὰ! ὁ κύριος Διδιέ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ αὐθέντου Μονσενύ, εἶπεν ὁ Ρεμύ ὡθῶν διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν σύντροφον αὐτοῦ.

— Δόξα τῷ Θεῷ! ὑπέλαβεν ὁ Μαρσέλ. Λοιπὸν! εἶναι τυχηρὸς ὁ μικρὸς μάγος, διότι ἔχει καρδίαν ὁ κύριος Διδιέ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ κυνήγι οὔτε μύϊγα δὲν θέλει νὰ βλέπῃ νὰ σκοτώνουν!

— Καλὰ! μὰ αὐτοὶ οἱ διαβολεμένοι φαίνεται πῶς δὲν τὸν συλλογίζονται πάρα πολὺ καὶ δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ τὰ βάλῃ μαζὺ τους.

— Ὡ! ἂν εἶχα ἓνα δρεπάνι ἢ ἓνα δίκρανον, δὲν θὰ ἄφιναν αὐτοὺς τοὺς μασκαράδες νὰ πειράξουν τὸν κύριον Διδιέ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ κυνηγὸς ἐσταμάτησεν αἴφνης τὸν ἵππον του καὶ ἀφίππευσεν.

Οἱ δύο χωρικοὶ ἔσπευσαν πρὸς αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐπροθυμοποιούντο ὁ μὲν νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν νεανίαν τοῦ τυφεκίου αὐτοῦ, ὁ δὲ νὰ κρατήσῃ τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου.

— Τί θέλετε ἐδῶ; ἠρώτησε ζωηρῶς τοὺς ἰχνηλάτας.

— Θὰ μᾶς συγχωρήσετε, κύριε Διδιέ, ἀπήντησεν ὁ Μαρσέλ. Ἐφυλάγαμε πιστὰ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δάσους, ὅπου οἱ κυναγωγοὶ σας μᾶς ἐτοποθέτησαν, ὅταν αὐτοὶ οἱ δύο θωρακοφόροι μᾶς διέταξαν μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι νὰ τοὺς βοηθήσωμεν νὰ φέρουν αὐτὸ τὸ φορεῖον.

Οἱ θωρακοφόροι, μὴ κωλυόμενοι ποσῶς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ κυνηγοῦ, ἤρξαντο ἐκτελοῦντες τὴν ἀπαγχονίαν τοῦ νάνου, ὅστις ἐκραύγαζεν ὡς λυσσῶν :

— Βοήθειαν! εὐγενῆ μου, βοήθειαν! μὴ ἀφήσετε νὰ μὲ κρεμάσουν!

— Δὲν εἶχατε λοιπὸν τὰ ρόπαλά σας; ἠρώτησε ψυχρῶς ὁ Διδιέ τοὺς χωρικοὺς.

— Τὰ ρόπαλά μας, αὐθέντα μου, ὑπέλαβε μετὰ θλίψεως ὁ Ρεμύ, μὰ αὐτοὶ εἶχαν τὰ σπαθιά εἰς τὸ χέρι, σὰς εἶπα, καὶ φοροῦν θώρακα ποῦ δὲν τὸν περνᾷ τὸ ξύλο.

Ὁ Διδιέ ἐστράφη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς πιστοριοφόρους, οἵτινες ἐξηκολούθουν μὴ προσέχοντες ποσῶς εἰς αὐτὸν καὶ γελῶντες διὰ τοὺς σπασμούς τοῦ Μουσερόν.

Ἔστη πρὸ αὐτῶν, ἀνήγειρε τὸν πῖλόν του καὶ εἶπεν αὐτοῖς διὰ γλυκείας φωνῆς, ἥτις ἔτρεμεν εἴτε ἐκ δειλίας, εἴτε ἐξ ὀργῆς :

— Νομίζετε, καλοὶ μου φίλοι, ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς μέρος, τὸ ὅποιον κατεκτήσετε διὰ νὰ μεταχειρίζεσθε τοιουτοτρόπως τοὺς ἀνθρώπους μας; Ἡ μήπως εἰσθε αὐθένται κυρίαρχοι, δικασταὶ διαχειριζόμενοι τὴν ἀνωτάτην, τὴν μέσην καὶ τὴν κατωτάτην δικαιοσύνην, διὰ νὰ διασκεδάσετε ἀπαγχονίζοντες ἐκ τῶν δένδρων τοὺς διαβάτας;

Οἱ θωρακοφόροι ἀνύψωσαν τοὺς ὤμους ρίπτοντες βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἀντιπάλου των' ἐχαλάρωσαν ὅμως τὸ σχοινίον ὅπερ συνεκράτει τὸν Μουσερόν, οὗτος δὲ ἐκυλίσθη χαμαί.

— Ὡ! εὐχαριστῶ, γενναῖοί μου ἀρχηγοί, εἶπεν αὐτοῖς μετὰ τόνου σκωπτικοῦ, βλέπω ὅτι δὲν εἰσθε κακοὶ ὅσον φαίνεσθε. Ἡθελήσατε ἀπλῶς νὰ μὲ φοβήσετε. Εἶναι ἀστειότης τοῦ συρμού εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἀλλὰ ἡμεῖς, βλέπετε, δὲν εἴμεθα συνειθισμένοι, προσέθηκε ξέων κωμικῶς τὸν λαϊμὸν του.

Καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ· ἀλλ' ὁ Φοσὲ ἐκράτησεν αὐτὸν διὰ νεύματος ἀπειλητικοῦ λέγων :

— Θὰ σὲ κρεμάσωμεν, υἱὲ μάγου, διότι εἶσαι κλέπτης, κατάσκοπος καὶ ἀχρεῖος καθολικός. Καὶ ὅστις ἤθελε τολμήσῃ ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν ἀπαγχονισμόν σου, θὰ πάθῃ ἀπὸ ἡμᾶς ὅ,τι ἔπαθον οἱ αἰρετικοὶ τοῦ πύργου τοῦ Μογγλά.

— Ἄ! ἀποτελεῖτε λοιπὸν μέρος τῆς συμμορίας, ἥτις ἐφόνευσε τὸν γέροντα βαρῶν; εἶπεν ὁ κυνηγὸς ὀπισθοδρομῶν μετὰ σπουδῆς, ἣν οἱ θωρακοφόροι ἀπέδωκαν εἰς τρόπον.

— Ὁ γέρον πανούργος ἀπὸ τὰς χεῖρας μας ἐπέρασε, καὶ τὸ αἷμά του ἔρρευσε εἰς τὰ κράνη μας, εἶπεν ἐπαυρόμενος ὁ Γουλάρ.

Ὁ Διδιέ ὀπισθοδρόμησεν ἔτι καὶ ἠτένισεν αὐτὰς μετὰ τῆς ἀνησυχίας καὶ περιέργου ἐκείνης ἐκπλήξεως, ἣν δοκιμάζει τις βλέπων διὰ πρώτην φοράν τερατώδεις τι ἀντικείμενα. Οἱ θωρακοφόροι ἐπίστευσαν ὅτι κατελήφθη ὑπὸ δέους καὶ ἦτοιμάζοντο νὰ ἐπαναλάβωσι τὸ ἀπαίσιον αὐτῶν ἔργον.

Ὁ Μουσερόν καταπεπληγμένος οὐδὲ κραυγὴν, οὐδὲ παράπονον προέφερεν.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Διδιέ, οἱ ἀνθρώποι οὗτοι λέγουν ἀλήθειαν; εἶσαι κλέπτης καὶ κατάσκοπος;

— Ὡς καὶ ὁ βαρῶνος τοῦ Μογγλά ἦτο αἰρετικός, διότι ἔδωκεν ἄσυλον εἰς τοὺς καταδικωμένους αἰρετικούς, καί, νέε μου αὐθέντα, ἀπήντησεν ὁ νάνος. Δὲν θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ διὰ ψεύδους. Εἶμαι ἔνοχος ἠθνήσκων τῆς πείνης, ἠθέλησα νὰ συλλέξω τὰ ψυχία τοῦ προγεύματος τῶν στρατιωτῶν αὐτῶν· κατατροχόμενος ὑπὸ τῆς δίψης ἠθέλησα νὰ βρέξω τὰ χεῖλη μου μὲ ὀλίγον οἶνον. Ἄν τοῦτο εἶναι ἔγκλημα ἀξίον θανάτου, ἔχουσι δίκαιον νὰ μὲ κρεμάσωσι.

— Λύσατε τὸ σχοινίον! ἀνέκραξε διὰ σοβαρᾶς φωνῆς ὁ Διδιέ.

— Ἐλα δά! ὑπέλαβεν ὁ Φοσὲ ἀτενίζων αὐτὸν καταφρονητικῶς, μήπως ἠγοράσατε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν μας τὴν συμμορίαν του διὰ νὰ τολμάτε νὰ μᾶς ὀμιλεῖτε τοιουτοτρόπως;

— Ἡ μήπως θέλετε νὰ λάβετε τὴν θέσιν τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ ἐξαμβλώματος; προσέθηκεν ὁ Γουλάρ.

— Δὲν ἔχομεν λογαριασμούς μαζὺ σας, νέε μου πετεινέ, καὶ θὰ λυπηθῶμεν πολὺ ἂν μᾶς ἀναγκάσετε νὰ σὰς δώσωμεν τὸ πρῶτόν σας ἀκαδημαϊκὸν μάθημα.

— Πιστεύσατέ μας, εἶναι προτιμότερον νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας καὶ ἀρκέσθητε νὰ δεηθῆτε διὰ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τοῦ μάγου. Τοῦτο μόνον σὰς ἐπιτρέπομεν νὰ πράξετε δι' αὐτόν.

Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τοῦ κυνηγοῦ ἀπῆστραψαν ἐξ ὀργῆς.

— Σὰς εἶπα ἡσυχῶς, αὐθένται μου, ὑπέλαβε, νὰ λύσετε αὐτὸ τὸ σχοινίον καὶ ἠρνήθητε νὰ μὲ εὐχαριστήσετε· ἤδη σὰς διατάττω, ἀκούετε;

— Καὶ πάλιν ἀρνούμεθα ὑπέλαβεν ὁ Φοσὲ. Δὲν ἐσυνειθίσασαμεν νὰ μεταβάλλωμεν γνώμην, εἰμὴ ὅταν ἀλλάζωμεν αὐθέντην. Εἶν' ἀληθές ὅτι μαχόμεθα ὅτε μὲν διὰ τὸν μαῦρον, ὅτε δὲ διὰ τὸν λευκόν· ἀλλὰ μαῦρος ἢ λευκὸς πρέπει πάντοτε ὁ αὐθέντης νὰ ἦναι γενναῖος. Ὅσον διὰ τὴν χεῖρά μας, τὴν ἔχομεν πάντοτε τεταμένην διὰ νὰ δέχεται, ὑπερήφανε, αὐθέντα μου, καὶ ἂν εἰσθε εὐγενὲς καὶ γενναῖος, καὶ ἂν ἀληθῶς ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ζωὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρωπαρίου, πληρώσατε τὰ λύτρα, τὰ ὅποια τῷ ἐζητήσαμεν καὶ θὰ τον ἀφήσωμεν ἀμέσως ἐλεύθερον. Προτιμῶμεν νὰ πράττωμεν τὸ καλὸν ἢ τὸ κακὸν ὅταν μᾶς παρουσιάζεται περὶστάσις.

— Κάμετε εὐσπλαγγίαν, εὐγενέστατε, προσέθηκεν ὁ Γουλάρ τείνων τὸ κράνος τῷ Διδιέ.

Οὗτος κατέστη πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς παρατηρήσας τὸ σαρκαστικὸν μειδίαμα τῶν χωρικῶν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπεν ὀργίλως φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν ζώνην, ἔχω εἰς τὸ πλευρόν μου ἓνα καλὸν καὶ πιστὸν ὑπηρέτην, ὅστις θὰ ἐπιτύχῃ μόνος ὅ,τι δὲν ἐπέτυχον οὐδὲ παρακλήσεις οὐδὲ ἀπειλαί.

Καὶ σύρας τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ μάχαιραν ἔκοψε τὸ σχοινίον, ὅπερ ἔσφιγγε τὸν λαϊμὸν τοῦ νάνου.

Ὁ Γουλάρ καὶ ὁ Φοσὲ ἀφήσαν κραυ-

γὴν λύσεως βλέποντες τὴν αὐθάδειαν τοῦ Διδιέ· ἤθελσαν νὰ ὀρμήσωσι κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος ἐκράτησεν αὐτοὺς ἀποτόμως, τείνων τὴν αἰχμὴν τῆς μαχαίρας εἰς τὸν λαιμὸν τῶν.

— Τὰ ξίφη! τὰ ξίφη! ἀνέκραξαν οἱ θωρακοφόροι.

Εἰς τὴν κραυγὴν ταύτην ὁ νάνος ἐκάγχασε παταγωδῶς, οἱ δὲ στρατιῶται, οἵτινες ἐστράφησαν ἔν' ἀναλάβωσι τὰ ὄπλα αὐτῶν, ὀπισθοδρόμησαν ἐκπληκτικοὶ βλέποντες εἰς τὴν θέσιν, ἐν ἣ εἶχον ἀποθέσει αὐτὰ, δύο καλάμους σταυροειδῶς.

— Προδοσία! ἀνεκράυγασαν μὲ φωνῆ.

— Ὑπερασπισθῆτε! εἶπεν ὁ κυνηγός, ὅστις ἀγνοῶν τὰ συμβαίνοντα, ὠργίζετο μὴ βλέπων τοὺς ἀντιπάλους τοῦ ξιφουλκοῦντας· ὑπερασπισθῆτε, ἢ σὰς φονεύω ἀνευ οἴκτου!

— Ἄλλ' ὡς βλέπετε, εἶπεν ὁ Γουλὰρ κύπτων πρὸ τοῦ Διδιέ, τὸ κατηραμένον αὐτὸ ἐξάμβλωμα μὰς ἔκλεψε τὰ ξίφη καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ κτυπηθῶμεν.

— Δὲν θὰ κτυπήσετε ἀόπλους ἐχθρούς, προτίθηκεν ὁ Φοσέ· θὰ ἦτο ἀνάξιον δι' ἓνα εὐγενῆ.

Ὁ Διδιέ ἐμειδίασε καταφρονητικῶς.

— Ἐχετε δίκαιον, ὑπέλαβε, θέτων τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην καὶ νεύων τοῖς χωρικοῖς νὰ πλησιάζωσι.

— Σαῖς δὲν εἶσθε εὐγενεῖς;

— Καθόλου, νέε αὐθέντα μας, ἀπήντησεν ὁ Μαρσέλ γελῶν βλακωδῶς.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Διδιέ, λάβετε τὰ ρόπαλά σας καὶ κτυπήσατε ἀσπλάγχχνως αὐτοὺς τοὺς κηφήνας.

— ὦ! μ' ὄλην μας τὴν καρδιά!

Καὶ ὀπλιζόμενοι διὰ τῶν ροπαλῶν αὐτῶν ἐπέπεσον λυσσαλέοι κατὰ τῶν θωρακοφόρων, οἵτινες εἰς μάτην ἐξέφερον φοβερὰς ἀπειλάς.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἑστιατόριον «Ἰωάννινα».

Ἦτο ὀμιχλώδης καὶ ὑγρὰ τῆς Πέτρου-πόλεως ἑσπέρα.

Μέλας ζοφώδης οὐρανὸς ἐπέχεεν ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ καὶ πηλώδους ἐδάφους ὑγρασίαν τινὰ μεμιγμένην ἐκ χιόνος καὶ βροχῆς.

Ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατῴκει ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ,

πρὸ μίαις ἤδη καὶ ἡμισείας ὥρας περιεπάτει ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, θεωρῶν συχνάκις πρὸς τὸν πυλῶνα.

Προφανῶς, ἢ ἀνέμενεν ἢ κατεσκόπευε τινα.

Ἐπὶ τρεῖς ἤδη ἑσπέρας κατὰ σειρὰν «ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος» ἀνεφαίνετο μετ' ἀκριβεῖας ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως καὶ ἐπελαμβάνετο τοῦ βραδέος βηματισμοῦ του, παραμερίζων ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου λιμναζόντων ὑδάτων καὶ πάντοτε παρατηρῶν ὑπὸ τὸν πυλῶνα. Ἄλλὰ, πιθανῶς, μέχρι τοῦδε ὁ σκοπὸς τῶν περιπάτων του δὲν εἶχε κατορθωθῆ, καθότι, πλανώμενος ἐκάστοτε ἐπὶ δύο ὥρας, παρήτει ἐν ἀθυμίᾳ τὴν θέσιν του καὶ κατήρχετο τὴν κλίμακα τοῦ πλησιεστέρου οἴνοπωλείου, ὅπως διὰ τινῶν ποτηρίων βότκας θερμάνη τὸν ψυχρανθέντα στόμαχόν του.

Κατὰ τὴν παροῦσαν ὅμως περίστασιν αἱ προσδοκίαι τοῦ ἀγνώστου, φαίνεται, ὅτι δὲν ἀπέβησαν μάταιαι. Βηματίζων οὗτος, ἐστράφη πρὸς τὸν πυλῶνα καὶ παρετήρησεν αἴφνης ὅτι ὑπ' αὐτὸν ἐξέρχεται ἀνὴρ φορῶν θερινὸν ἐπανωφόριον.

Μετὰ τάχους καὶ ἐπιφυλάξεως ἐπλησίασεν οὗτος καὶ ἔστη παρὰ τὴν πύλην ὅπως ἀναμείνη τὸν διεληθόντα ἄνδρα.

Ἐκεῖνος διήλθεν ἐγγύς. Ὁ κατασκοπος ὄξυδερκῶς, ἀλλὰ μετὰ προφυλάξεως, καὶ σχεδὸν ἀκαριαίως, παρετήρησε τὴν μορφήν τοῦ διαβάντος, καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν κατὰ δέκα βήματα, ὅπως μὴ παρατηρηθῆ, συγχρόνως δὲ ὅπως ἀπολέση τὰ ἔχνη τοῦ μὲ τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἀνθρώπου.

Ἡ ὁδοπορία αὕτη δὲν ὑπῆρξε μακρὰ, διότι τὸ ἀκολουθούμενον ὑποκείμενον ἀκριβῶς κατήλθε τὴν κλίμακα ὑπογείου, ἀνωθεν τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ἐρυθρὰ ἐπιγραφή ἐδήλου, ὅτι ἐνταῦθα ὑπάρχει «τὸ Ἑλληνικὸν ἑστιατόριον Ἰωάννινα».

Ὁ ἀκολουθῶν τὸν φέροντα θερινὸν ἐπανωφόριον, ἀνέμεινε ἐπὶ δύο λεπτὰ παρὰ τὴν θύραν, καὶ κατήλθεν ὡσαύτως εἰς τὸν «λάκκον» ὅπου καὶ ἠφανίσθη ὀπισθεν τῆς ὑαλοφράκτου θύρας.

Ἐνταῦθα, ἔλαβεν οὗτος θέσιν παρὰ τινα κενὴν τράπεζαν καὶ ἐπεσκόπησε μετὰ προσοχῆς πανταχοῦ.

Τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἴστατο ἔμπροσθεν τοῦ κυλικείου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον ἔωλα τραγήματα (butterbrots) καὶ διάφορα ἐλεεινὰ ἐδώδιμα λίαν ὑπόπτου ποιότητος.

Τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον συνεχίζει μετὰ τοῦ Ἑλλήνος ξενοδόχου, ὅστις ἐν πλήρει συνειδήσει περὶ τῆς ἑλληνικῆς ὑπεροχῆς του, ἐκάθητο ὀπισθεν τοῦ κυλικείου.

— Παρκαλῶ, μοῦ δίδετε ἓνα προτηράκι βότκα καὶ μίαν κοτελέτα; Μετὰ συστολῆς καὶ ἡρέμα ἠρώτησεν ὁ μὲ τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον ἄνθρωπος, μετὰ παρακλητικοῦ καὶ ἐνδοιάζοντος ὕφους.

Ὁ Ἑλλήν ἐστρεψε μόνον τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς του καὶ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποταθεῖσαν παρακλήσιν.

— Παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε βότκαν καὶ κοτελέταν, ἐπανέλαβεν ὁ ἐπισκέπτης.

— Τι;... κοτελέταν; ἠξίωσεν ἐπὶ τέλους νὰ στρέψη πρὸς αὐτὸν ὁ μεγάλοφθαλμος Ἑλλήν.

— Ναί· παρακαλῶ... καὶ βότκαν... πεινῶ φοβερά! δι' ἐπιμελημένης καὶ αἰμύλου φωνῆς ἐπρόσθεσε τὸ ἐπανωφόριον.

— Τὰ χρήματα, παρακαλῶ! μετὰ δυσπιστίας καὶ ραθυμῶς ἐδήλωσεν ὁ Ἑλλήν εἰς τὴν παράκλησιν ταύτην.

— Ἄλλὰ... Σπυριδῶν Ἀγγελόσοβιτς, σεῖς μέχρι τοῦδε εἶσθε τόσο καλός, μοῦ ἐκάματε μίαν μικρὰν πίστωσιν... Ὅγρηγορα θὰ λάβω καὶ τι χρήματα καὶ κατ' αὐτὰς θὰ σὰς ἐξοφλήσω.

— Καμμίαν πίστωσιν δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω... τίποτε δὲν σὰς δίδω χωρὶς χρήματα, οὔτε μιά ἐλήϊα!... Ἐεύρετε πόσα πλέον μοῦ χρεωστεῖτε; Δεκαπέντε ρούβλια! Δὲν κάμνω πλέον πίστωσιν.

— Δι' αὐτὴν τὴν φορὰν τοῦλάχιστον ἐμπιστευθῆτέ μου!

— Καλὰ! ἀλλὰ ἄλλη φορὰ, σὰν τίμιος Ἑλλήν σὰς λέγω, πίστωσιν δὲν σὰς κάμνω.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ ἄγνωστος, καθ' ὄλον τὸ διάστημα τοῦτο, μετὰ προσοχῆς ἀκούων τὴν παρὰ τὸ κυλικεῖον συνδιάλεξιν ἐπλησίασεν.

— Βότκαν! λακωνικῶς διέταξεν οὗτος, δεῖξας διὰ τοῦ δακτύλου μέγα ποτήριον, καὶ ἤρξατο θεωρῶν ἀτενῶς κατὰ πρόσωπον τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ ἐπανωφόριον, δεικνύων ὅτι δῆθεν προσπαθεῖ νὰ μάθῃ καὶ πεισθῆ ἂν πράγματι τῷ εἶνε γνωστὸν τὸ πρόσωπον τοῦτο.

— Νομίζω, ὁ κύριος Κόροβοφ; εἶπεν οὗτος μετὰ προσηνοῦς μειδιάματος.

— Ναί... εἶμαι... ὁ Κόροβοφ, οὐχὶ προθύμως καὶ δισταζὼν ἀπεκρίθη τὸ ἐπανωφόριον, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἔσχε ἔτι τὸν καιρὸν νὰ σκεφθῆ, τίνος ἕνεκεν ἐπλησίασεν αὐτόν, τί θέλουσι παρ' αὐτοῦ καὶ πῶς δέον νὰ ἀπαντήσῃ καὶ προσενεχθῆ.

— Εἶσθε σεῖς λοιπὸν ὁ Κόροβοφ; Ὡστε δὲν ἠπατήθη... Ἐπιτρέψατε νὰ θλιψῶ τὴν χεῖρά σας!

— Ἄλλὰ... συγγνώμην... μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν...

— Ἀφήσατε τώρα, παρακαλῶ, τὰς τιμάς! Εἶμεθα ἄπλοῖ ἄνθρωποι, καὶ δι' ἡμᾶς αὐτὰ εἶνε πολυτέλεια· δόσετέ μου μόνον τὸ χέρι σας νὰ τὸ σφίξω, διότι σὰς ἐκτιμῶ!

Καὶ ὁ Κόροβοφ ἠσθάνθη ὅτι ἔλαβον τὴν χεῖρά του καὶ ἤρξαντο θλίβοντες καὶ σεῖοντες αὐτήν.

Παρετήρησε τὸν ἄγνωστον, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τῷ ἐφάνη γνωστόν. Προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῆ ποῦ καὶ πότε συνήνητησε τὸν κύριον τοῦτον.

— Πῶς, δὲν με ἀναγνωρίζετε; ἢ δὲν θέλετε νὰ με ἀναγνωρίσετε;... Ἐλα τώρα, ἄς λείψουν εἰς ἐμὲ ἢ τσερεμόνιαις, διότι σὰς τὸ εἶπα πλέον ὅτι ἐγὼ σὰς γνωρίζω. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀντιζίστροφ... Ἐν-